

Den afrikanske maske
Oversat af Flemming Andersen efter
Die afrikanische Maske
© 1998 by Arena Verlag GmbH, Würzburg
Dtp: Lene Kruse Kessler
Copyright © Danish Edition 1998 by CDR-Forlag
DK-8000 Aarhus C
Tryk: Narayana Press
Bind: Vilh. Lassens Efff.
ISBN 87-7841-121-1

For nylig snakkede vi om ånder og spøgelser i kristendom. De andre syntes, at det var vildt spændende, men jeg var lige ved at falde i søvn. En rigtig privat-detektiv tror nemlig ikke på spøgelser og varulve og den slags pjat.

En privat-detektiv har begge ben solidt plantet på jorden. Der er ikke plads til vampyrer, riddere uden hoveder eller slibrige monstre, der huserer i de stinkende kloakker under byens gader.

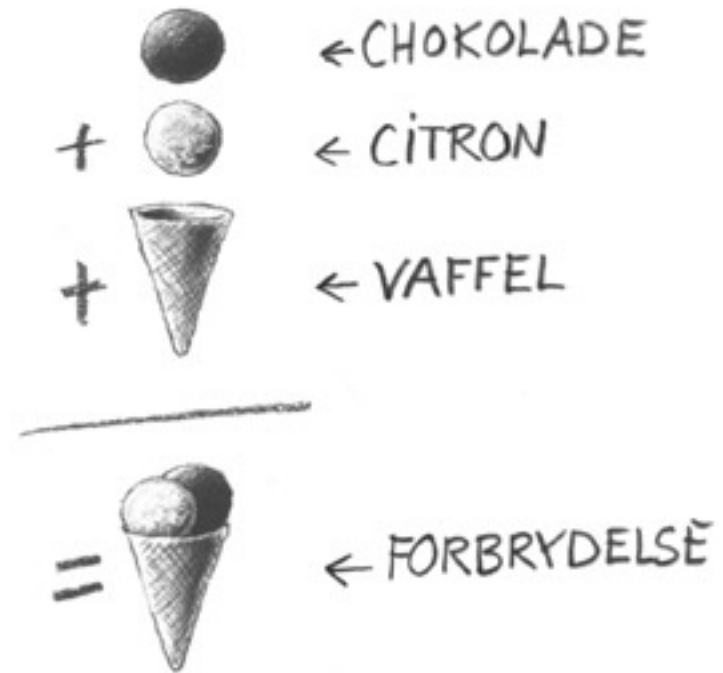
I min seneste sag, som jeg nu vil fortælle om, handlede det også om gode og onde ånder. Men lad os tage det hele fra begyndelsen: At jeg er helt vild med Carpenter's Chewing-Gum*) og pizzaer burde vistnok være almindelig kendt.

Jeg kan slet ikke tænke klart uden mit tyggegummi, og en uge uden pizza er en uge, jeg lige så godt kunne have undværet. Min tredje store kærlighed er is, italiensk is. Men den skal være hende fra Giovannis is-bar, for der får man nemlig verdens bedste is. Og der burde kun være chokolade- og citron-is.

Giovanni synes, at den blanding er totalt håbløs. Hans is-bar hedder *Dolomiti*. Det er byens mindste is-bar. Der er kun tre borde, og det er Giovanni, der selv ordner det hele.

»Det går altså ikke, Kwiatkowski,« siger han, hver gang jeg kommer derhen.

»Citron og vanille er helt i orden. Eller citron og jordbær. Men med chokolade? Det er en forbrydelse!«

»Giovanni,« siger jeg så. »Du har slet ikke forstand på forbrydelser. Slap nu af og stik mig så den is!«

Han fortsætter med at brokke sig, men til sidst giver han mig min vaffel med en kugle citron-is og en kugle chokolade-is.

»Barbar!« råber han tit efter mig. Jeg har spurgt min lærer, hvad ordet betyder.

»Det betyder, at du ikke har forstand på noget som helst,« svarede hun og grinte åndssvagt.

For et par uger siden gik jeg direkte hen til Giovanni lige efter skole. Jeg havde haft alt for mange fejl i en diktat og var helt nede i kælderens. En is var lige det, jeg trængte til.

Det regnede den dag, så Giovanni havde ikke noget at lave. Han sad og hang på sin barstol bag disken med næsen dybt begravet i et italiensk sportsblad.

Espresso-maskinen stod og brummede ved siden af ham, og radioen brølede et eller andet hit.

Der herskede kort og godt en stemning, der passede et hundrede procent til vejret og til min diktat.

Giovanni var så fordybet i sit sportsblad, at han først slet ikke lagde mærke til mig.

Det var ikke før, jeg slog hårdt i disken, at han vågnede op.

»Åh, er det dig,« gabte han.

»Der er vist ikke rigtig gang i den, vel?« sagde jeg. Jeg plejede nok at kunne sige noget, der lød lidt mere tjekket, men man bliver jo nødt til at starte snakken på en eller anden måde.

Giovanni pegede ud på regnen, der væltede ned på fortovet. »Jeg rejser hjem til Italien igen, Kwiatkowski. Der skinner solen altid.«

»Solen?« udbrød jeg.

»I Italien har det nu regnet i fire uger. Det har jeg selv set i fjernsynet.

Og nu vil jeg godt have min is.«

»Jordbær og citron?« spurgte Giovanni listigt og rakte ud efter is-skeen.

»Du ved udmærket, hvad jeg skal have,« bed jeg ham af.

»Åh, nej!« tiggede Giovanni.

»Giv mig så en kugle citron og en kugle chokolade,« sagde jeg ubarmhjertigt.

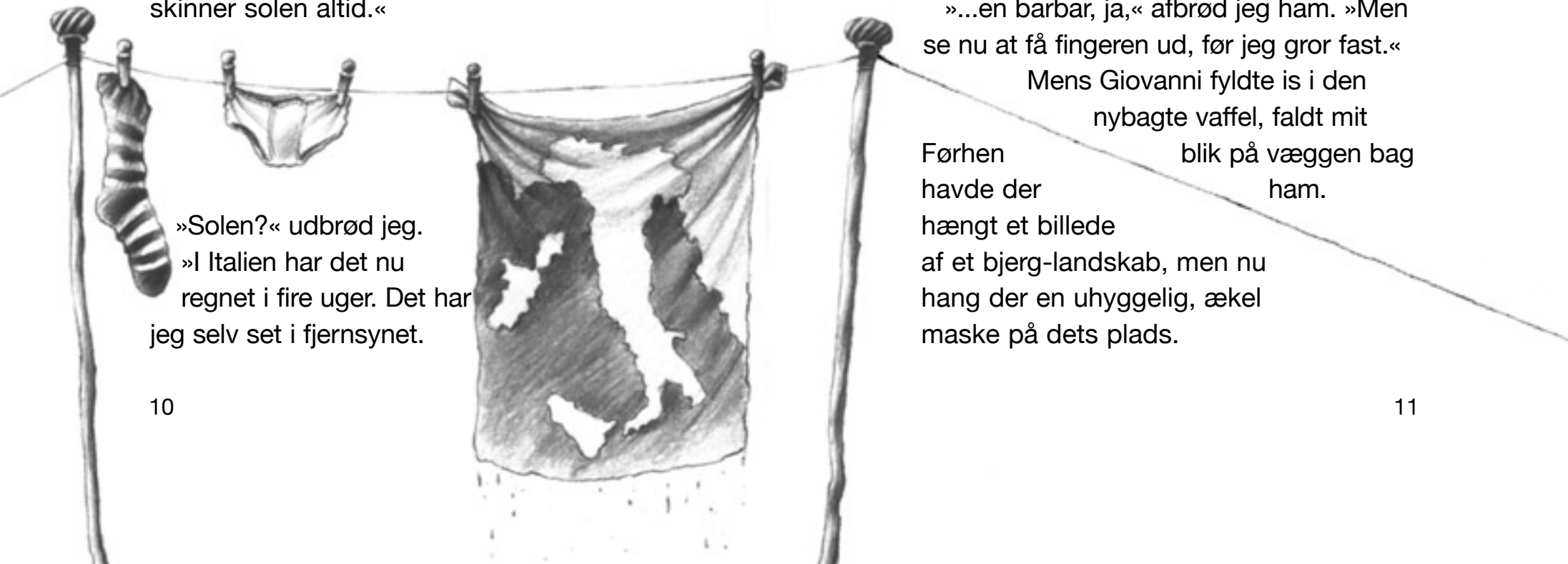
»Kwiatkowski, du er altså en...«

»...en barbar, ja,« afbrød jeg ham. »Men se nu at få fingeren ud, før jeg gror fast.«

Mens Giovanni fyldte is i den nybagte vaffel, faldt mit

Førhen blik på væggen bag ham. havde der ham.

hængt et billede af et bjerg-landskab, men nu hang der en uhyggelig, ækel maske på dets plads.

»Hvad skal det forestille?« spurgte jeg ophidset.

Giovanni rakte mig vaflen.

»Det er en afrikansk maske,« forklarede han.

»Den bringer lykke og holder onde ånder borte.«

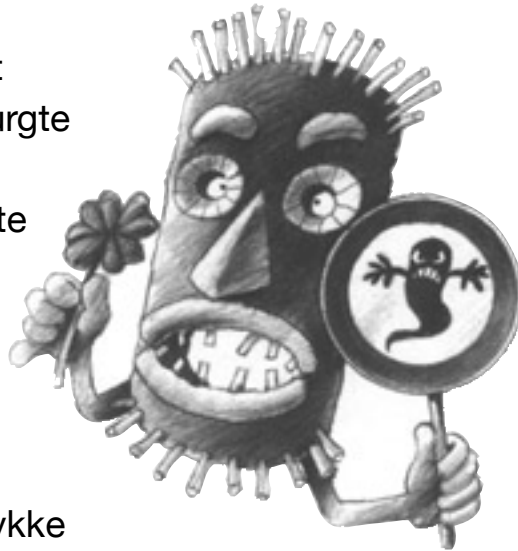
»Tror du selv på den slags bavl?«

Han trak på skuldrene. »Hvor har du den fra?« fortsatte jeg.

»Jeg fik den af en dreng,« svarede Giovanni. »Han kom her i går eftermiddags, købte en is og forærede mig masken.«

»Sådan uden videre?« spurgte jeg helt forbløffet.

»Han sagde, at jeg havde verdens

bedste is,« svarede Giovanni stolt.

»Det har han jo ret i,« mumlede jeg.

»Lader du masken blive hængende?«

Giovanni nikkede. »Jeg kan godt lide den.«

»Det kan jeg ikke,« sagde jeg.

På hjemvejen glemte jeg hurtigt Giovanni og hans afrikanske maske. Først koncentrerede jeg mig helt om min skønne is. Så overvejede jeg, hvordan jeg skulle fortælle min mor om diktaten. Hun er ikke ret vild med mit arbejde som privat-detektiv. Hun mener, at det er mine sager, der er skyld i de dårlige resultater. I sagen om de forsvundne rulleskøjter havde hun oven i købet så godt som forbudt mig at efterforske forbrydelsen. Jeg havde svært ved at få hende til at skifte mening.